

Ιερομόναχος Σεραφείμ Δημόπουλος: Ένας οσιακός βίος

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

Ιερομόναχος Σεραφείμ Δημόπουλος[1]

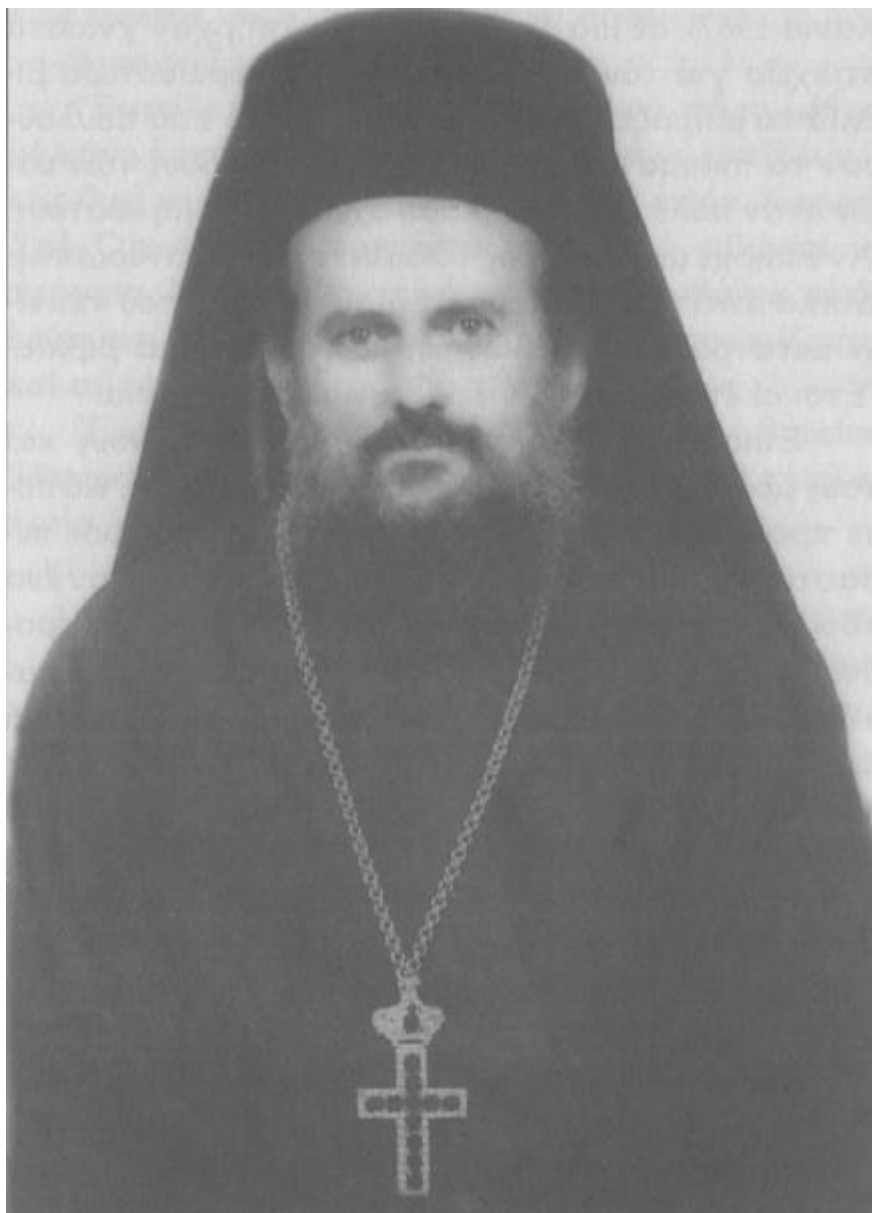
Βιογραφικά

Ο π. Σεραφείμ Δημόπουλος γεννήθηκε το έτος 1937 στο Ηράκλειο της Κρήτης από τον Κωνσταντίνο και την Ειρήνη. Ήταν δεύτερος από επτά αδέρφια και στην βάπτισή του ωνομάσθηκε Χρηστός. Η καταγωγή του πατέρα του ήταν από την Σμύρνη και είχε μακρινή συγγένεια με τον Εθνομάρτυρα και Ιερομάρτυρα άγιο Χρυσόστομο Σμύρνης. Ανατράφηκε με αρχές χριστιανικές. Φάνηκε από νωρίς η αγάπη του προς την Εκκλησία και η κλίση του για την Ιερωσύνη, καθώς και η προτίμησή του για την ασκητική ζωή.

Από μικρός είχε ζητήσει από τους γονείς του ξεχωριστό δωμάτιο. Η μητέρα του του έδωσε, αλλά απεφάσισε να κοιμάται μαζί του στο ίδιο δωμάτιο. Τότε της παρουσιάστηκε η Παναγία στον ύπνο και της είπε: «Άφησέ τον να αγωνίζεται». Έκτοτε ο μικρός Χρήστος μπορούσε να προσεύχεται τα βράδια ανενόχλητος.

Ήταν επιμελής στα μαθήματά του και προσεκτικός στην ζωή του. Δεν έλειπε γιορτές και Κυριακές από την Εκκλησία και από το Κατηχητικό. Σπούδασε την ιερά επιστήμη της θεολογίας για να λάβη εφόδια να διακονήσει ως ιερέας την Εκκλησία.

Ως φοιτητής επεσκέπτετο Μοναστήρια. Συνδέθηκε ιδιαίτερα με το μοναστήρι του Αγίου Σεραφείμ Δομπού Λειβαδιάς, με την Λογγοβάρδα και τον οσίας μνήμης ηγούμενό της π. Φιλόθεο Ζερβάκο.

π. Σεραφείμ Δημόπουλος

Σχέσεις με Άγιον Όρος και γέροντα Παΐσιο.

Αφού πήρε το πτυχίο της Θεολογικής, έκανε και την στρατιωτική του θητεία. Για ένα διάστημα εμείνε στο Άγιον Όρος κοντά σ' έναν Σέρβο ασκητή, τον π. Γεώργιο, που μόναζε στο Παλαιομονάστηρο της Μονής του Αγίου Παντελεήμονος, και μύηθηκε στην νοερά προσευχή. Δεν έγινε όμως μοναχός, ούτε θέλησε να μείνη

οριστικά στο Άγιον Όρος. Ο Θεός είχε άλλα σχέδια γι' αυτόν, αλλού τον κατηύθυνε.

Ο Γέροντας είχε μεγάλη ευλάβεια για το Περιβόλι της Παναγίας και έλεγε: «Αυτά που κάνουμε εμείς εδώ κηρύγματα, φιλανθρωπίες... είναι για τα νήπια. Το Άγιον Όρος είναι το Πανεπιστήμιο. Εκεί οι μοναχοί δεν κόβουν τα πάθη, αλλά γνωρίζουν μεθόδους που ξερριζώνουν τα πάθη μια για πάντα. Ο μοναχός πρέπει να κάθεται στο κελλί του κι ας μην κάνει πολλά πνευματικά. Εάν ο μοναχός βγαίνει έξω στον κόσμο δεν κάνει καμμία προκοπή».

Κάποιος του πήγε ένα βιβλίο για το Άγιον Όρος. Ο Γέροντας το πήρε στα χέρια του, έψαξε μία- μία τις φωτογραφίες με Αγιορείτες γέροντες, τις ασπάστηκε, τις εναγκαλίστηκε θερμά και αμέσως μετά επέστρεψε το βιβλίο λέγοντας «πάρτο τώρα».

Κάποτε τον ρώτησαν αν γνώρισε από κοντά τον γέροντα Παΐσιο τον Αγιορείτη και είπε:

—Ναί, τον συνάντησα 2-3 φορές. Σε κοίταζε βαθιά με τα διαπεραστικά του μάτια και σε «διάβαζε». Όταν είχα βαρειά άρρωστους, κυρίως καρκινοπαθείς, του έστελνα γράμμα και όλοι τους έγιναν καλά, ούτε ένας δεν πέθανε.

—Γέροντα, πως απέκτησε τόση χάρι ο γέροντας Παΐσιος;

—Ξέρεις τι προσευχές έφτιαχνε ο γέροντας Παΐσιος; Άστα, εμείς δεν κάνουμε τίποτα. Όλα με την προσευχή γίνονται.

—Πως γίνεται Γέροντα, όποιος άνθρωπος κι αν ανοίξει ένα βιβλίο του γέροντα Παΐσιου, να μαγνητίζεται και να ζητάει να διαβάσει το βιβλίο, ενώ για άλλα βιβλία να μένει αδιάφορος;

—Ο γέροντας Παΐσιος είχε πολλή χάρι και αυτή μεταφέρεται στα βιβλία του• όποιος τα διαβάζει, πληροφορείται και αναπαύεται η ψυχή του. Είχε τόση χάρι, που και τα βιβλία που γράφουν οι άλλοι για αυτόν τραβάνε σαν μαγνήτης. Εμείς όμως τελικά τίποτα δεν ξέρουμε για τον γέροντα Παΐσιο. Αυτά που νομίζουμε πως ξέρουμε είναι πολύ λίγα. Αυτός ζούσε μεγάλα πράγματα και δεν τα είπε ποτέ σε κανέναν. Έε!... δεν λέγονται εύκολα αυτά».

Αλλά και ο γέροντας Παΐσιος εκτιμούσε ιδιαίτερα τον π. Σεραφείμ. Σε μία παρέα νέων από την Λάρισα, που τον επισκέφθηκαν στην Παναγούδα, τους είπε: «Γιατί έρχεστε σε μένα; Εσείς εκεί στην Λάρισα έχετε έναν άγιο άνθρωπο, τον π. Σεραφείμ». Όμως την επόμενη φορά που οι νέοι αυτοί επισκέφθηκαν την Παναγούδα ανέφεραν στον γέροντα Παΐσιο ότι δεν υπάρχει κανένας π. Σεραφείμ

στις ενορίες της Λάρισας. Βέβαια ο π. Σεραφείμ δεν είχε δική του ενορία, αλλά πήγαινε σε χωριά και όπου αλλού τον έστελνε η Ιερά Μητρόπολη Λαρίσης, γιατί ήταν ιεροκήρυκας. Ο γέροντας Παΐσιος απάντησε: «Εκεί είναι, αλλά κρύβεται σαν τον λαγό πίσω από τους θάμνους, ψάξτε λίγο και θα τον βρείτε».

Γνωστός Θεολόγος Λαρισαίος (Αθανασόπουλος Κωνσταντίνος, πρώην Διευθυντής Ακαδημίας Λάρισας) επεσκεπτετο πολύ συχνά τον π. Παΐσιο. Πάντα τον ρωτούσε να μάθη νέα για τον π. Σεραφείμ και, όταν έφευγε, του έλεγε να του μεταφέρει τους χαιρετισμούς του.

Του ανέφερε κάποιος ότι ένας Αγιορείτης Γέροντας μιλούσε υποτιμητικά για τον γέροντα Παΐσιο, λέγοντας πως δεν ξέρουμε αν είναι άγιος. Ο π. Σεραφείμ στενοχωρέθηκε και με έναν παιδικό αυθορμητισμό απάντησε: «Τί να κάνουμε; Αφού είναι Άγιος». Είχε την φωτογραφία του γέροντος Παΐσιου στον τοίχο πάνω από το κρεβάτι του, δείγμα ιδιαίτερης ευλαβείας, μαζί με τον Εσταυρωμένο, εικόνες της Παναγίας και την Αποκαθήλωση.

Ασκητής

Αγόρασε ένα χωράφι έξω από την Λάρισα κοντά στις φυλακές και έχτισε το ασκητήριό του. Ο Γέροντας επέλεξε να ζήσει στην συγκεκριμένη περιοχή, μέσα στα χωράφια, γιατί εκεί εσχηματιζέτο το τρίγωνο του πόνου• δηλ. από την μία μεριά είχε τις φυλακές, από την άλλη πλευρά το Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο και από την άλλη το Κοιμητήριο (Νεκροταφείο).

Στο σπίτι του επί χρόνια δεν είχε νερό και το κουβαλούσε από απόσταση. Για θέρμανση είχε μία ξυλόσομπα που σπάνια την άναβε. Οι επισκέπτες του τον χειμώνα έτρεμαν από την παγωνιά, ενώ εκείνος εστέκετο απαθής στο ψύχος. Πολλές φορές με κρύο οι μπαλκονόπορτες και τα παράθυρα ήταν ορθάνοιχτα.

Το σπίτι του έδειχνε εγκαταλελειμμένο, πολλά πράγματα ήταν πεταμένα δεξιά και αριστερά, η αυλή ήταν χορταριασμένη με σκουπίδια ενώ τα ποντίκια κυκλοφορούσαν άφοβα.

Γνωστός του μαραγκός πήγε να επιδιορθώσει την πόρτα του σπιτιού του στον επάνω όροφο και είδε ότι δεν είχε κρεβάτι. Είχε κάτω στο τσιμέντο στρωμένες παλαιές κουβέρτες, ένα παλιό παλτό για σκέπασμα, ένα σακκάκι τυλιγμένο ρολό για προσκέφαλο, και δίπλα βιβλία. Στο μικρό του κουζινάκι έβραζε μέσα σ' ένα σαρδελοκούτι μία πιπεριά. Αυτό ήταν το φαγητό της ημέρας.

Παραπομπή 1. Από ανώνυμο πρωτεργάτη του Συλλόγου «Ιωάννης ο Χρυσόστομος» που είχε ιδρύσει ο π. Σεραφείμ, εκδόθηκε η βιογραφία του: πατήρ

Σεραφείμ Δημόπουλος (1937-2008). Ένας ασκητής μέσα στον σύγχρονο κόσμο, Λάρισα 2011. Είναι πλήρης, πολύ ωραία και δείχνει την πνευματική κατάσταση του βιογραφουμένου. Εδώ αναφέρονται κάποια άγνωστα στοιχεία.

[Συνεχίζεται]

<http://bitly.com/1soExBW>